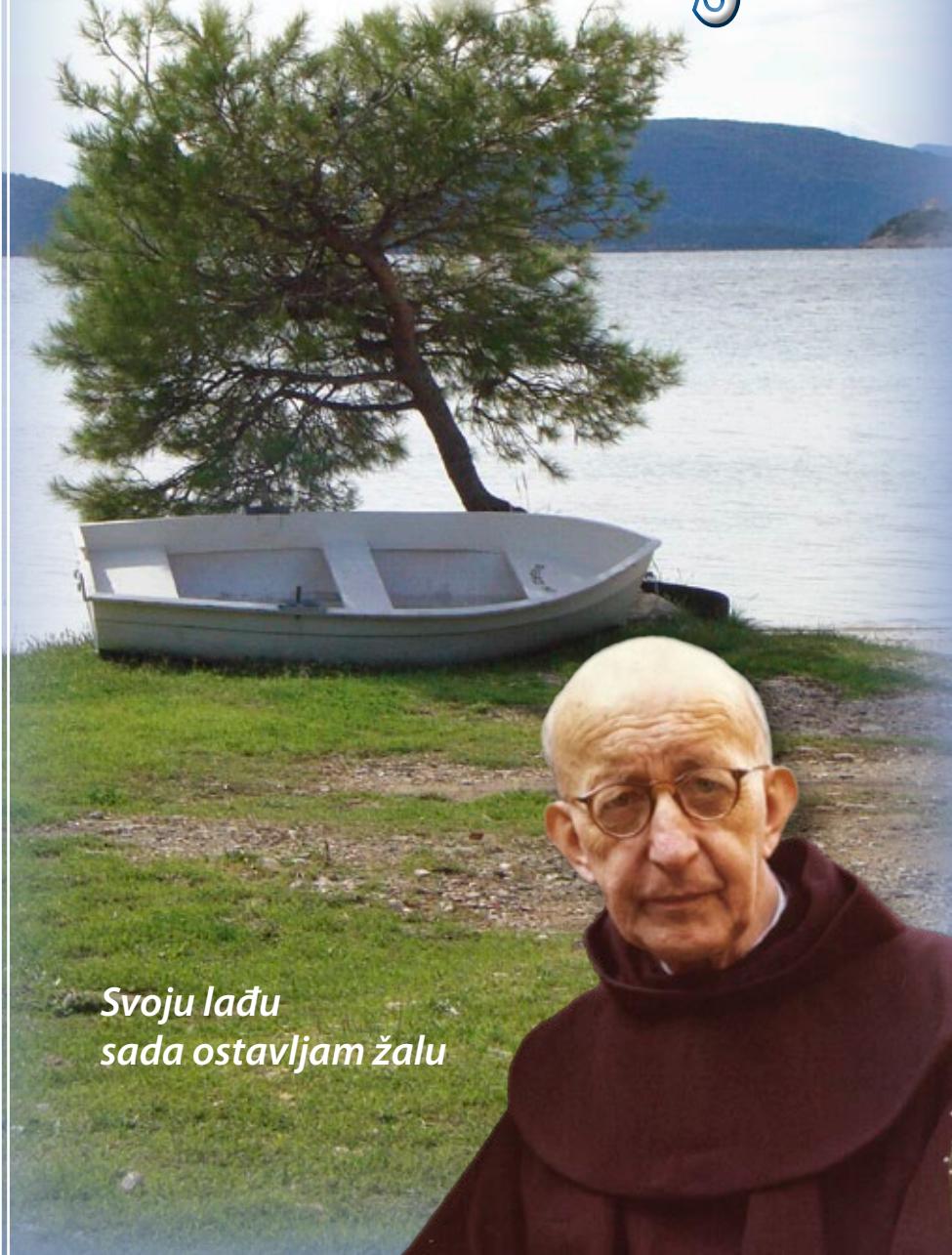

Sluga Božji Fra Alekса Benigar

Bilten Vicepostulature • God. X. • Studeni 2014.

*Svoju lađu
sada ostavljam žalu*

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIKA	2
KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA.....	4
VJERA U USKRSNUĆE.....	6
LJUBAV PREMA BOGU I BLIŽNJIMA.....	8
DUHOVNO ČITANJE.....	10
BLAŽENI JAKOV ZADARSKI	12
GOSPA ŽALOSNA.....	14
FRANJEVAČKI NAGLASCI DUHOVNE TEOLOGIJE FRA ALEKSE	16
ČUDO PO ZAGOVARU BL. PINE SURIANO.....	18
PUT DO KREPOSTI VJERE	20
USTRAJATI U VRŠENJU VOLJE BOŽJE.....	22
SVECI I KRIŽ	25

RIJEČ UREDNIKA

*Poštovani
čitateli!*

Uzrazimo u godinu posvećenoga života koju je proglašio papa Franjo. Ona će trajati od 30. studenog 2014. do 2. veljače 2016. Ta će godina biti „vrijeme milosti“ za sve redovnike i redovnice, a za cijelu Crkvu bit će osobita prigoda da si jače posvijesti važnost prisutnosti i svjedočenja osoba koje su posvećene Bogu po zavjetovanju evanđeoskih savjeta. Krist je po redovnicima prisutan među nama jer je „zavjetovanje evanđeoskih zavjeta tjesno povezano s Kristovom tajnom, sa zadaćom da na neki način uprisutni oblik života što ga je on predodabrao“ (Ivan Pavao II., *Vita consecrata*, br. 29).

Sluga Božji Aleksa Benigar živio je kao Božji posvećenik jer je neumorno obdržavao sve što je Gospodinu obećao na redovničkom zavjetovanju i molitvom se njemu trajno utjecao da ga ojači na putu svetosti. I u ovome broju našega biltena približit ćemo si njegovu duhovnost i kreplosti, kako bismo se oduševili za otajstvo Božje prisutnosti.

Svaki bi vjernik u sebi morao podržavati „svetačke želje“ a prva je od njih želja za vječnim životom o uskršnuću u Božjem zajedništvu. Razmatranje o toj tajni, kao što pokazuje primjer sluge Božjega, pomaže nam da u svakome trenutku budemo spremni za taj susret s Gospodinom, ali i da već sada u sebi osjećamo njegovu ljepotu i uzvišenost. Duša uronjena u zajedništvo s Bogom snažan je poticaj i drugima da prihvate taj izazov.

Ljubav Božja koju je Alekса snažno prihvaćao urodila je u njemu ljubavlju prema svima koji su u potrebi. On ju je iskazivao prvenstveno u duhovnim potrebama svojih bližnjih, dijeleći im sakramente i općenito djelujući kao duhovnik. Kada je to bilo potrebno, brinuo se i za potrebnike materijalnih dobara, na primjer za vrijeme poplave i rata u Kini.

Kao način stjecanja mudrosti Božje, fra Alekса je preporučivao *duhovno čitanje*. Ono ne teži stjecanju znanja ili zadovoljenju radoznalosti, nego želi duhom Božjim prožeti um, srce i dušu čitatelja. Kao ljudi suvremenoga doba, skloni smo brzom i površnom čitanju, ali ako se želimo približiti Bogu to ne možemo činiti u žurbi nego moramo i svoje vrijeme nesobično darovati Gospodinu.

Fra Zoran Bibić prikazuje franjevačke naglaske duhovne teologije sluge Božjega. Nalazi ih osobito u

njegovu tumačenju uzroka utjelovanja Sina Božjega, njegova *apsolutnog primata*, kao i predodređenja Blažene Djevice Marije. Sluga Božji ne samo da pokazuje duboku ukorijenjenost u franjevačku teologiju i duhovnost, nego joj daje i specifičan doprinos.

Donosimo i homiliju fra Krunoslava Kocijana koju je održao na spomen smrti sluge Božjega prošle godine. U njoj je opisao njegovo predanje Bogu koje se vidjelo u neumornom pastoralnom i duhovnom radu, ali i spremnosti da radi Boga i trpi.

Citat fra Alekse Benigara na str. 14-15 preuzet je iz njegova djela *U domovini Isusa Krista*, str. 63, a uz njega se nalazi slika Gospe Žalosne Albrechta Dürera. Citat na str. 25 preuzet je iz djela Alekse Benigara *Mudrost križa - Franjevačke duhovne vježbe*, str. 102. Na posljednjoj stranici nalazi se fotografija redovnika Sestara franjevki od Bezgrešne koje se mole na grobu sluge Božjega.

Svečana sveta misa na spomen smrti sluge Božjega bit će održana u petak 7. studenog 2014. u crkvi sv. Franje na Kaptolu u Zagrebu. Predvodit će ju fra Robert Bahčić, gvardijan i rektor Slovenskoga narodnog svetišta Marije Pomoćnice na Brezju. Molit ćemo se sluzi Božjem da nas zagovara u svim našim potrebama. Uz njegovo pomoći lakše ćemo hoditi putem Božjim, da bismo se posvetili u predanju Gospodinu.

KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA

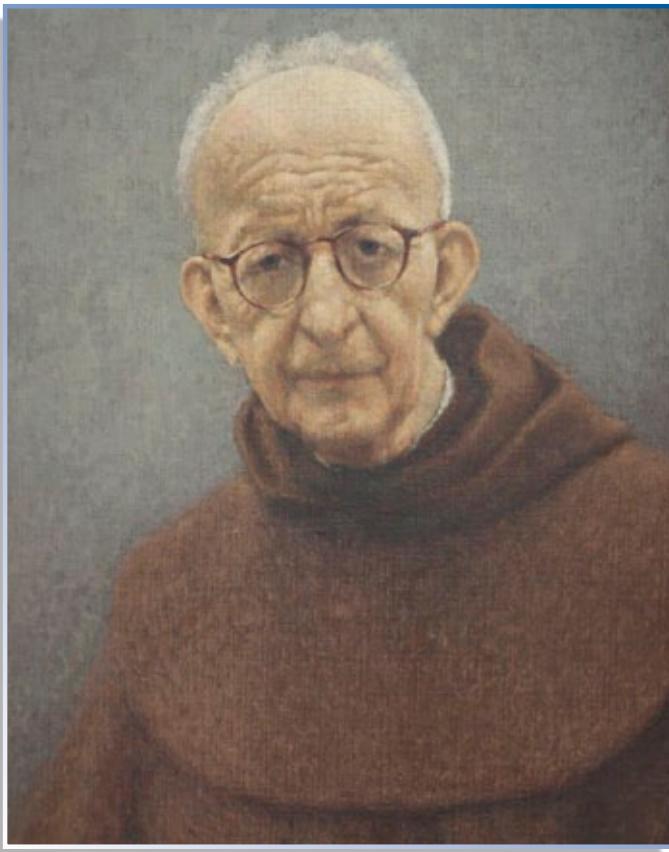
Sluga Božji o. Aleksa Benigar rodio se u Zagrebu 28. siječnja 1893. godine na spomen sv. Franje Saleškog na čije je ime kršten. Umro je u Rimu na svetkovinu Svih svetih 1988. u 96. godini života. Pokopan je 7. studenoga 1988. u franjevačkoj grobnici na Mirogoju u Zagrebu. Za sobom je ostavio glas svetosti. Postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim službeno je otvoren 9. lipnja 2006.

U Red manje braće u Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda stupio je uoči Male Gospe 1907. godine u samostanu na Trsatu. Nakon studija teologije u Njemačkoj i u Zagrebu, za svećenika ga je zaredio 30. lipnja 1915. zagrebački nadbiskup dr. Antun Bauer. Studirao je na Papinskom orijentalnom institutu u Rimu gdje je doktorirao godine 1929. U domovini se istaknuo kao vrsni odgojitelj franjevačkih klerika u Zagrebu a djelovao je i u Varaždinu i na Trsatu. Krajem 1929. godine oputovao je za misionara u Kinu. U Hankowu je bio profesor teologije i duhovnik u Regionalnom sjemeništu, a povremeno je bio i magister klerika i novaka u obližnjem franjevačkom samosta-

nu. Tako je sudjelovao u formaciji stotina mladih kineskih i redovničkih i biskupijskih svećenika koji će kroz teško suslijedno vrijeme ponijeti na leđima život Crkve Božje u Kini, a nemali će njihov broj i mučenički posvjedočiti svoju vjeru. U siječnju 1954. protjeran je iz Kine, među posljednjim europskim misionarima. Dolazi u Rim gdje je ubrzo namješten u *Međunarodnom kollegiju sv. Antuna* gdje živi i djeluje i do dvjesto franjevaca. Bio je jedanaest godina duhovnik franjevačkih postdiplomaca i duge je sate ispovijedao u bazilikama sv. Antuna i sv. Ivana Lateranskog. Bio je traženi isповједnik i duhovni vođa posvećenih i svećeničkih duša. *Kongregacija za kauze svetaca* povjeravala mu je, kao iskusnom i uglednom duhovniku i teologu, prosudbe kandidata za svetost, među njima i za današnjega sveca papu Ivana XXIII.

Najznačajnija su mu ova teološka djela: *Liturgia Romana*, *Theologia spiritualis* i *Alojzije Stepinac - hrvatski kardinal*. Posmrtno su mu objavljena djela *Mudrost križa*, *Nazaretska Djevica*, *U domovini Isusa Krista* i *Sveto evanđelje po Marku* – du-

hovna razmatranja. Ostavio je mnogo duhovnih napisa na hrvatskom, latinskom i talijanskom jeziku. Bio je vrlo učen, jasan u savjetima, neumoran svjedok ljubavi. Sve je duhovno izgrađivao velikodušnom raspoloživošću i uvjerljivim svjedočenjem franjevačkoga života. Osvajalo ga je otajstvo Kristova žrtvenog sebedarja. U svom Dnevniku zapisao je:

"Moja je životna zadaća kao franjevca siromašnoga Krista, koji je samoga sebe ispraznio, prikazivati te njegovu zemaljsku egzistenciju u sebi produžiti."

Sluga Božji Aleksa Benigar bio je pravi čovjek Božji: kao franjevac, svećenik, misionar, pisac dubokog duhovnoga života, izvrstan učitelj teologije, uzoran odgojitelj kandidata za svećeništvo i duhovnik, umjetnik dobre ophodnje sa svojom subraćom, pokornik i čovjek molitve, revan i ustrajan.

Prema riječima sv. Pavla, želio je istrošiti svoj život "na hvalu slave Božje milosti" (Ef 1,6). Njegovi zemni ostaci preneseni su 28. rujna 2007. g. u kriptu franjevačke crkve u Zagrebu na Kaptolu gdje mnogi vjernici mole za njegov zagovor.

NA IZVORU CRKVENIH OTACA

VJERA U USKRSNUĆE

Sluga Božji rado je razmišljao o vječnosti prema kojoj nas Bog vodi i usmjerava. Neprestano se pripremao za vječni susret s Gospodinom i bio je obuzet radošću kad bi na njega pomislio. Odjeke te radosti nalazimo u njegovim duhovnim razmatranjima na sveta evanđelja, osobito kad razmatra o Isusovu uskrsnuću. Često citira crkvene oce i poziva se na njihov autoritet.

Fra Aleksa je blaženu vječnost shvaćao kao naše neizmjerno i be-

skrajno ljubljenje Boga. Predočavao ju je kao neopisivo gledanje Božjeg lica, klicanje pred Gospodinom i njegovo slavljenje. U djelu *Duhovna razmatranja - Sveti evanđelje po Luki* (Brat Franjo, Zagreb, 2013.), na str. 417., navodi sv. Augustina koji o blaženoj vječnosti govori kao o *Gospodnjem danu*:

Gospodnji dan, koji je posvećen Kristovim uskrsnućem kao vječni osmi dan, predviđa pokoj ne samo duha nego i tijela. U njemu ćemo biti oslobođeni da gledamo, da ljubimo, da blagoslivljamo; bit će to konac komu nema konca. Jer koji nam je drugi cilj negoli prisjetiti u kraljevstvo komu nema kraja? (usp. PL 41,801).

Razmišljajući o tom vječnom Gospodnjem danu, iz srca sluge Božjega izvire duboka i snažna molitva:

Onamo neka nas privede Isus Krist, Sin Božji, posredovanjem Presvetе Bogorodice i sv. Luke, on koji s Ocem i Duhom Svetim živi i kraljuje u sve vjeke vjekova. Amen.

Mnogi svjedoče da je sluga Božji na njih prenosio svoju „zaljubljenost“ u duhovne vrijednosti, pa tako i radosno očekivanje vječne slave u susretu s Gospodinom. U pokornicima je otklanjao svaki strah i sumnju

◊ Hendrick van Balen, Sveti Trojstvo

s obzirom na naše uskrsnuće. Pri tome se osobito pozivao na Isusove čine i riječi kojima je on uvjeravao svoje učenike da je uskrsnuo u pravome tijelu, te da će i oni uskrsnuti ako se nađu u Božjoj milosti. O tome govoreći, fra Alekса se u navedenom djelu, na str. 412, poziva na sv. Augustina:

Kršćanska vjera ne sumnja da je Spasitelj uskrsnuo u svom pravom tijelu. Iako je ono bilo proslavljeni i produhovljeno, ipak je bilo pravo čovječe tijelo, tā jeo je i pio s učenicima. Mogućnost da se uzima hranu i piće ne oduzima se, naime, proslavljenim tijelima, nego samo potreba. Bez obzira na to što su proslavljeni, ne prestaju biti prava čovjekova tijela, proslavljeni su jer u duhu opstoje (usp. PL 41,396).

Kad je sluga Božji tumačio evanđelja, bilo je svima vidljivo da se na njemu ostvaruje želja sv. Augustina:

Neka mi budu čista naslada twoja Pisma (usp. PL 32,810).

Citajući spise fra Alekse, i u nama se budi naslada za Božanskim pismima, osjećamo da se i na nama ostvaruju riječi psalmista:

Kako su slatke nepcu mom riječi twoje, od meda su slade ustima mojim (Ps 119,103).

Kad razmatra o Isusovu ukazanju u Emausu (Lk 24,13-35) o. Alekса si pokušava vizualno dočarati taj Isusov susret s učenicima kako bi se on sam, Alekса, u svojoj nutrini također mogao susresti s uskrsnulim Isu-

◊ Pripisano Bartolomeu Cavarozziju,
Večera u Emausu

som. Takvo je molitveno iskustvo, do kojeg je došao razmatranjem evanđelja, smatrao predokusom blažene vječnosti u kojoj će Isus i nama prići da bi s nama zauvijek ostao u ljudi. Da je promatranje Isusa *tjesnim očima* neraskidivo povezano s njegovim promatranjem *srcem*, svjedoči sv. Grgur Veliki govoreći upravo o učenicima u Emausu:

Gospodin je ono činio u njihovim tjesnim očima, što se zbivalo i u njihovim duhovnim očima (usp. PL 76,1182).

Ova razmišljanja neka nam budu poticaj da se založenije služimo Svetim pismom, da nam ono bude hrana života. Neka čitanje svetih evanđelja i njihovo razmatranje oblikuju našu nutrinu, da bi se zatim ispunjenost naše duše odražavala u djelima ljudi bavi prema Bogu i bližnjima, po primjeru sluge Božjega.

U DUHU SVETOG OCA FRANJE

LJUBAV PREMA BOGU I BLIŽNJIMA

◊ Alekса Benigar 1956. g. u samostanu u Zagrebu

I sus nam je kao oporuku ostavio zapovijed ljubavi: „Ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge“ (Iv 13,34). Osim što nas je potakao na međusobnu ljubav, on po svome Duhu jača našu volju da činimo što zapovijeda. Uz Isusovu ćemo pomoći postići savršenstvo u ljubavi: „Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Mt 5,48).

O. Alekса redovito je i svakodnevno razmatrao na temelju evanđelja. Zapovijed ljubavi posebno mu se urezala u srce. Zapisao je u svome dnevniku dana 28. travnja 1919.:

Razmatranje o bratskoj ljubavi. Duboko me se dojmila. Zapovijed ljubavi međusobne zapovijed je nova, Novoga zavjeta, zapovijed mojega raspetog Krista. On je prednjačio u tome kad se je dao za nas raspeti. Zapovijed je nova, jer nam ju on daje, a daje nam ju na temelju svojega djela otkupljenja i svoje žarke ljubavi prema našim dušama. Visoko ju moram cijeniti jer je iznikla iz Krvi Kristove, izrasla iz njegovih presvetih rana.

Svoju ljubav prema bližnjima služa je Božji na osobit način izražavao vršeći duhovnu službu. Nastojao si je u svakodnevnim razmatranjima posvjestiti odgovornost za duhovno dobro vjernikâ, koju treba iskazivati kroz savjesno vršenje svoje službe:

U razmatranju upala mi je u oči još jedna naša redovnička franjevačka dužnost: aliis proficere - drugima koristiti. Istina, nisam ni do sada bježao od duhovne službe, premda sam češće osjećao poteškoću i neku mrzovolju, koja se ponekad pokazivala u obliku nestrpljivosti. Bog i mene zove na tu službu jer sam već od djetinjstva osjećao na to sklonost, a imadem i posebno zvanje budući da sam manji brat. Na to se moram ozbiljno pripravljati mo-

litvom, samozatajom i studijem (usp. *Dnevnik*, 26. travnja 1919.).

U ljubavi za bližnje i brizi za njihovo duhovno dobro Aleksi je uzorom bio sveti otac Franjo. Toma Čelanski opisuje kako je Sveti utemeljitelj jačao svoju ljubav promatraljući Isusov primjer te ju je ostvarivao vršeći duhovnu službu propovijedanja:

Govoraše kako ništa nije preče od spasa duša. To je češće dokazivao time što se Jedinorođenac Božji udostojao visjeti na križu. Zato se on borio u molitvi, razlagao je to u propovijedima, pružao je u tome dobar primjer. Nije se smatrao prijateljem Kristovim ako ne bi ljubio duše koje je i Krist ljubio (Drugi životopis sv. Franje, br. 172, u: *Franjevački izvori*, VFZ, Sarajevo - Zagreb, 2012., str. 782).

Sluga Božji je ponavljao kako je ljubav prema bližnjemu usko povezana s ljubavlju prema Bogu, jer tko ne ljubi Boga ne može ljubiti ni bližnjega. Do te je spoznaje dolazio i na temelju vlastitog iskustva. Jačajući svoju ljubav prema Bogu, i ljubav prema bližnjemu dobivala je na snazi:

Savršenstvo ljubavi prema bližnjemu proizlazi iz savršenstva ljubavi prema Bogu. Kada nećije srce obiluje ljubavlju prema Bogu, taj ne želi biti samo na korist Bogu i njemu služiti, nego želi služiti i bližnjima poradi Boga: „Ljubav nas Kristova sili“, kaže Apostol (2 Kor 5,14) da sve činimo za vaše dobro (usp. *Theologia spiritualis*, Roma, 1964., str. 388).

O neodjeljivosti ljubavi prema Bogu i ljubavi prema bližnjima učitelj nam je sv. Franjo. Kad je upućivao svoju braću da idu u prošnju, kao motiv nije navodio primanje novca ili drugih sredstava za život nego „razdavanje“ ljubavi Božje. Najveći izraz naše ljubavi prema bližnjima jest kad im darujemo ljubav

◊ Franjevački samostan na Kaptolu u Zagrebu, *Sv. Franjo dolazi u Zagreb*

Božju od koje nema veće. Sv. Franjo je govorio braći:

Donijet ćete naime ljubav Božju onima od kojih molite milostinju govoreći: „Udjelite nam milostinju za ljubav Gospodina Boga, u usporedbi s njom ništa su nebo i zemlja“ (Ogleдало savršenstva, br. 18, u: *Franjevački izvori*, str. 1121).

Promatraljući ljubav Božju i otvarajući joj svoje srce, posvetili su se u ljubavi i sv. Franjo i naš sluga Božji. Posvetimo se i mi te postanimo savršeni u ljubavi, kao što nas Isus poziva.

NA IZVORU FRANJEVAČKE TEOLOGIJE

DUHOVNO ČITANJE

◊ Cristoforo Tasca, Sv. Petar Alkantarski

Sluga Božji u svojem djelu *Theologia spiritualis - Duhovna teologija* (Rim, 1964.) kao osobitu vrstu molitve navodi *duhovno čitanje - lectio spiritualis* (str. 1205-1217). Ovako ga definira:

Duhovno je čitanje vježba pobožnosti, u kojoj se duhovne knjige čitaju ne samo radi proučavanja duhovnih stvari, već prvenstveno da bi duhovne stvari djelovale na duh koji će u njima uživati.

Duhovnim čitanjem ne smatramo čitanje duhovnih knjiga ako ono ima kao jedinu svrhu učenje ili pri-

premanje nekog izlaganja, pa čak ni čitanje Svetoga pisma ako je ono usmjereni jedino otkrivanju njegovog sadržaja. Tada se radi samo o studiranju odnosno proučavanju, a ne o *duhovnom čitanju*. Da bi se čitanje moglo smatrati *duhovnim* potrebna je nakana da bi se duh „zапалио“ za duhovnim stvarima odnosno njima oduševio. U tome se o. Alekса poziva na franjevca Davida ab Augusta koji je živio u XIII. stoljeću. On, naime, piše:

Čitaj životopise svetaca i njihov nauk da bi se ponizio i poučio, da bi stekao žarku pobožnost, da bi zadobio shvaćanje Pisama i da bi te prosvijetila otajstva vjere, da bi znao razlikovati istinito od lažnoga, dobro od zla, manu od kreposti te, konačno, da bi pronašao lijek za mane i napasti. Da bi mogao shvatiti, čitaj, ali ne da bi se smatrao učenim ili zbog radoznalosti. Nemoj čitati ono što ne izgrađuje jer isprazni tekstovi stvaraju isprazne misli i gase pobožnost duha (usp. De exterioris et interioris hominis compositione, l. 1 c. 13).

Slično piše i franjevac sv. Petar Alkantarski (1499.-1562.), koji je primjerom duboke molitve i pokore obnovio Franjevački red, a pomagao je i sv. Tereziji Avilskoj u obnovi Karmelskoga reda. I on je pridavao

veliku pažnju pobuđivanju pobožnih čuvstava:

Treba se čuvati da čitanje ne bude previše brzo, nego ozbiljno, pozorno i smireno. Nije dosta da u tome sudjeluje samo razum, da, naime, razumijemo što čitamo, nego treba da kod toga sudjeluje i volja jer je njezina glavna uloga u tome da se ono što je razum shvatio prožme osjećajima i da se kuša (usp. O molitvi i razmatranju, Verbum, 2013., str. 30).

Aleksa Benigar tumači da se pod duhovnim knjigama, osim naravno Svetoga pisma, ne podrazumiјevaju samo one koje izravno pišu o duhovnim stvarima (knjige s asketsko-mističnim sadržajem), nego i knjige dogmatske, moralne, liturgijske, hagiografske (životopisi svetaca), povijesne i slične naravi, ali samo ako mogu duh oduševiti za duhovne stvari.

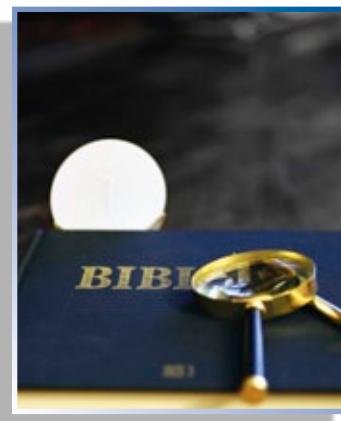
Kada o. Aleksa tumači učinak čitanja Svetoga pisma na duh čitatelja, poziva se na crkvenog naučitelja francjevca sv. Bonaventuru:

Plod Svetoga pisma nije što god, nego punina vječne sreće. To je Pismo u kojem se nalaze riječi vječnoga života. Ono je napisano ne samo da bismo vjerovali, nego i da bismo posjedovali vječni život, u kojem ćemo promatrati, ljubiti i sve će nam se

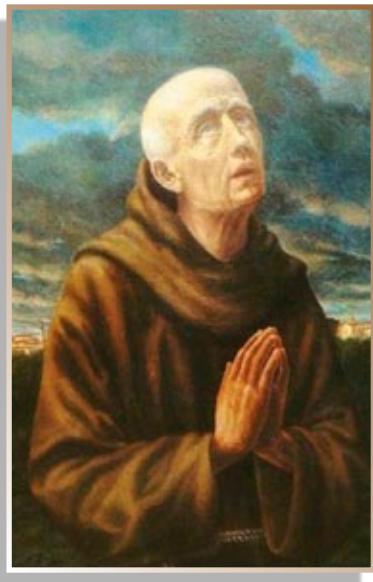
želje ispuniti: tada ćemo spoznavati najuzvišeniju ljubav i bit ćemo ispunjeni svom Božjom puninom. U tu puninu uvodi nas božansko Pismo (usp. Breviloquium, Prologus).

Kao što je Utjelovljena Riječ, Isus Krist, prošla zemljom te je iz nje snaga izlazila i ozdravljala mnoge (usp. Lk 6,19), tako i iz Riječi zapisane u Svetom pismu izlazi snaga koja ozdravlja ljude. To je sluga Božji iskustveno spoznavao te je svoje nebrojene duhovne navodore ponajvećma temeljio upravo na izlaganju Svetoga pisma.

O. Aleksa je savjetovao izbjegavati one knjige koje dovode do privlačivih ushićenja ali su bez solidnog teološkog nauka. Osobito je odbacivao knjige koje potiču že-

lju za viđenjima ili privatnim objavama, ili pak na drugi način pobuđuju znatiželju. Neprikladne su i one knjige koje duhovni život prikazuju laganim te punim radosti i slatkoća. Tome nasuprot, preporučivao je knjige velikih svetaca i duhovnih učitelja, koje nam ukazuju na sredstva za njegovanje krepštii te nas potiču na neumorni trud u njegovanju duhovnoga života kroz žrtvovanje vlastite volje. Neka nam primjer i nauk služe Božjega budu snažna pomoć na putu vlastitog posvećenja.

U FRANJEVAČKOM REDU

BLAŽENI JAKOV ZADARSKI

grada Barija. God. 1436./37. odlučio se, privučen idealom sv. Franje, posvetiti Gospodinu kao franjevac te je ušao u samostan u gradu Bittetu.

Oko 1462. god. Jakov se nalazi u Samostanu Santa Maria in Isola u Conversanu. Taj su samostan nekoliko godina ranije utemeljili grofovi D'Acquaviva-Aragonu. Za dobro te obitelji Jakov je više puta izmolio od Gospodina čudesno uslišanje, a jednog je člana te obitelji zaštitio u samostanu od plaćenih ubojica Napuljskoga kralja.

Potom je oko osam godina proveo u Samostanu sv. Petra u Bariju gdje je bio kuharom, vrtlarom i skupljačem milostinje, a o njemu se prinosio glas kao o čudotvorcu. Desetak je godina zatim bio članom Samostana Svete Marije od Andelâ u Cassano Murge baveći se kuhanjem i vrtlarstvom. U tome samostanu još uvijek postoje sjećanja na njegov ponizan i pokornički život. U malenome samostanskom voćnjaku iz njegova štapa, koji je on sam

Fra Aleksa kao franjevac ima zajedničke crte duhovnosti i apostolskog života s mnogim članovima Franjevačkog reda kroz njegovih 800 godina. Želimo upoznati franjevačke svece da bismo si približili duhovno ozračje u kojem je Aleksa živio. Kao izvorom služimo se djelom: „*Frati Minori Santi e Beati, Postulazione generale OFM, Roma, 2009*“.

Bl. Jakov se rodio oko 1400. god. u Zadru i kršten je u crkvi Svetе Marije Velike. Njegovi su se roditelji zvali, prema predaji, Beatrice i Leonardo Varingez i oni su ga odgojili prema kršćanskim načelima. Prvih dvadesetak godina života proživio je u rodnom gradu, a zatim se zajedno s drugim svojim zemljacima preselio u Italiju, u pokrajini Puglia, blizu

bio usadio u zemlju, razvio se velik čempres.

Nakon 1480., već u odmakloj dobi, ponovno je premješten u Bitetto, u kojem je ostao oko tri godine. Intenzivno je razmatrao i vodio dubok molitveni život. Iisticao se ljubavlju prema siromasima za vrijeme suše i kuge. Unatoč svojim već slabim snagama bosonog je obilazio siromahe, liječio bolesnike, blažio svaku nevolju. Djelima je poučavao ljude Kristovu putu ljubavi i zato su mnogi hrlili k njemu.

Od 1483. do 1485. Jakov ponovo boravi u samostanu Santa Maria in Isola u Conversanu. Iz toga razdoblja ostalo nam je opisano jedno čudesno ozdravljenje postignuto zaslugom njegove molitve i pokore. Radilo se o sinu grofa Andrije Acquavive koji je bio umirao. Nakon što je bio proveo noć u molitvi pred likom Djevice Marije, Jakov se obratio obeshrabrenom i tjeskobnom liječniku: „Idite u miru, dijete neće umrijeti od ove bolesti.“

Posvuda je ostavio tragove svetosti, koja se očitovala osobito po poniznosti i požrtvovnosti. Razmatrao je i pri tome zapadao u stanje ekstaze. Iskazivao je osobitu nježnost prema Djevici Mariji koju je od djetinjstva odabrala za savjetnicu, učiteljicu i majku a o tome svjedoče i mješta povezana sa sjećanjem na njega: kapelica „Blagoslovljena među ženama“ u Bitetu i marijanske pećine u Cassano Murge i Conversanu.

Nakon 1485. Jakov se ponovo nalazi u Bitetu. Vizitator samostana za njega je u svome izvještaju s udivljenjem naglasio visoku dob, vjerno obdržavanje zavjeta, veliku jednostavnost, odricanje od zemaljskih dobara kako bi se obogatio duhom Božjim, kao i teško zdravstveno stanje zbog bolne pogrbljenosti tijela i gotovo potpune gluhoće. Spomenut je i njegov dar prorokovanja, koji je više puta potvrđen, te dar čudesâ, posebno ozdravljanja bolesnih i umirućih.

Jakov Zadarski umro je vjerojatno 1496. god. i sahranjen je u franjevačkoj grobnici. Njegovi posmrtni ostaci, do danas neraspadnuti, čuvaju se u svetištu njemu posvećenom u Bitetu, u kome mnogi pobožnici traže i dobivaju utjehu i pomoć. Papa Klement XI. odobrio je njegov kult godine 1700. Nadamo se da ćemo uskoro dočekati i njegovo proglašenje svetim, s obzirom da je Kongregacija za kauze svetih u Rimu godine 2010. donijela dekret o njegovim herojskim kredostima.

Mnogi sveti ljudi naši sunarodnjaci širili su Božje kraljevstvo izvan naše domovine. Osobito se prisjećamo sv. Nikole Tavelića, sv. Leopolda Mandića, sv. Marka Križevčanina i bl. Marije Petković. Njima smijemo pribrojiti i našeg slугу Božjega. Dao Bog da plodovi svetosti i dalje rastu u našoj Hrvatskoj, a po nama i u cijelom svijetu.

GOSPA ŽALOSNA

*Uz križ je Isusov
stajala majka njegova (usp. Iv 19,25)*

Nakon što je Isus ispatio svoju muku, njegovo trpljenje u svome srcu nastavlja njegova presveta Majka: „I tebi će samoj mač probosti dušu“ (Lk 2,35). Ali ona tu stoji kao pralik Crkve koja je na otajstven način oblikovana iz otvorena boka novoga Adama. Njoj je zadaća da kroz vjekove, iz naraštaja u naraštaj, nastavlja Spasiteljevo trpljenje, ne samo u onima koji svojom krvlju svjedoče za Krista već i u onima koji na bilo koji način trpe i po trpljenju postaju dionici plodova otkupljenja.

U posljednici za blagdan Žalosne Gospe molimo: „Rane drage, Majko sveta - Spasa za me razapeta - Tisni posred srca mog.“ Ali moramo je moliti i za drugu milost: da uzmognemo shvatiti značenje trpljenja u kršćanskom životu, pa da križ s ljubavlju prihvativimo te izvršimo zadaću koju svaki kršćanin mora ispuniti u povijesti svijeta.

Aleksa Benigar

FRANJEVAČKI NAGLASCI DUHOVNE TEOLOGIJE FRA ALEKSE

fra Zoran Bibić

Priručnik duhovne teologije, koji je Aleksa Benigar napisao prvenstveno za potrebe studenata u misijskim krajevima u Kini, plod je njegova dugogodišnjeg studija i duhovnog iskustva. On ima posebnu vrijednost jer se u njemu nalaze temelji franjevačke duhovne i teološke baštine.

Meni najdragocjeniji i najljepši dio Benigarova traktata o duhovnom životu jest onaj početni, koji govori o Bogu koji čovjeka uzdiže prema dioništu u svome milosnom životu. Govoreći o nadnaravnom životu, Aleksa ne započinje, kao drugi autori, od Adamova pada, nego pravotno promatra Božji trojstveni život i u njemu samome pronalazi uzrok stvaranja i utjelovljenja Riječi. Bog nam se udostojao objaviti svoj unutarnji božanski život te iz same Objave znademo da ćemo sudjelovati u tome životu: inače Objava ne bi im-

la svoju svrhu. Kako bi svoj unutarnji i naravni život te svoje naravno očinstvo protegnuo na ljudsku narav, Bog je *prije svega i nakon svega* predvidio utjelovljenje svoje Riječi.

Oslanjajući se na nauku koju je bl. Ivan Duns Skot oštromumno elaborirao i učinio vječnom baštinom franjevačke škole, fra Alekса nam vrlo jasno, teološki čisto i nedvosmisleno iznosi nauk poznat pod nazivom *apsolutna predestinacija* ili *apsolutni primat Isusa Krista*. Uzrok utjelovljenja Riječi ima svoj najdublji razlog u otajstvu Presvetoga Trojstva i samo se iz njega može pravilno shvatiti. Jer, po Utjelovljenoj Riječi Bog svoj unutarnji život i svoje naravno očinstvo proteže na sva razumska bića, tako da bi Isus, kao opći Posrednik, bio otajstvena Glava sviju izabranih nebesnika, i anđela i ljudi. Drugim riječima, ljudska narav stekla je u Isusu Kristu „poslijedne i najuzvišenije savršenstvo“ koje joj se moglo nadodati. Uzvišenije ili veće stvorenje od čovjeka Isusa Krista ne može se ni zamisliti ni ostvariti. Stoga će Benigar sa sigurnošću ustvrditi da poslanje Riječi nije bilo uzrokovano padom praroditelja ljudskog roda, nego je bilo *apsolutno predodre-*

◊ Franjevački samostan u Karlovcu,
Bl. Ivan Duns Skot

đeno i predviđeno, i to prije predodređenja sviju božanskih djela *ad extra*, kao najviše Božje djelo - *summum Dei opus*. Ono je bilo *prvotno namjeravano* Božje djelo, tako da se prema utjelovljenoj Božjoj riječi sve ostalo što je Bog namjeravao učiniti odnosi kao prema svome središtu i svrhi. Razmišljajući o ovoj istini Benigar zaključuje da je jedinstvo Riječi s ljudskom naravi toliko transcendentno i uzvišeno da ostali načini ujedinjenja s Bogom, čak i beskrajno umnoženi, ne mogu biti jednaki s njime.

U tom kontekstu Benigar govori i o Blaženoj Djevici Mariji. Bog je predodredio, onom istom odlukom kojom je odlučio protegnuti svoje naravno očinstvo i život Utjelovljene Riječi na sve ljude, da se njezino intimno i neposredno dioništvo na božanskom životu Riječi „proširi“ u

pravo božansko materinstvo koje se izvršava priopćenjem života milosti te ima kao svrhu i cilj nadnaravnu obnovu i pritjelovljenje Kristu.

Ova istina, koju nam Alekса jasnо razlaže, pokazuje da pravi čovjekov život nadilazi granice naravnoga života i da teži prema Isusu Kristu kao prema svome posljednjem cilju. I nas bi ova 'kristocentrična istina' trebala uvijek privlačiti i nadahnjivati da Krista stavimo u središte svoga života, kao što su to učinili sv. Franjo, bl. Duns Skot i mnogi drugi.

Svoje kratko razmišljanje završavam nadahnutim riječima koje je izrekao papa Benedikt XVI. na katehezi 7. srpnja 2010. govoreći o bl. Duns Skotu i njegovu novom pogledu na utjelovljenje: „Draga braćo i sestre, taj snažno *kristocentrični* teološki pogled otvara nas kontemplaciji, divljenju i zahvalnosti: Krist je središte povijesti i svemira, on je onaj koji daje smisao, dostojanstvo i vrijednost našem životu! Poput pape Pavla VI. u Manili (Homilija, 29. studenoga 1970.), i ja bih danas htio doviknuti svijetu: '[Krist] je objavitelj Boga nevidljivoga; on je prvorodenac svakoga stvorenja, on je temelj svega; on je učitelj čovječanstva; on je otkupitelj; on je rođen, umro i uskrsnuo za nas; on je središte povijesti i svijeta; on je onaj koji nas poznaje i koji nas ljubi; on nam je vjerni pratilac i prijatelj u životu... Najradije ne bih prestao govoriti o njemu'.“

PO ZAGOVORU SVETACA

ČUDO PO ZAGOVORU BL. PINE SURIANO

◊ Bl. Pina Suriano

Usvojim duhovnim i tjelesnim potrebama možemo se uteći za pomoć nebeskim zaštitnicima. To nam svjedoči i čudesno uslišanje po zagovoru bl. Pine Suriano.

Dana 14. lipnja 1992. osamnaestogodišnja Isabella Mannone bila je uronjena u kadu u svome stanu u Mazara del Vallo na Siciliji. Uređaj za sušenje kose, priključen na utičnicu i nepažljivo ostavljen na stoliću, pao je iznenada u vodu i uključio se. Djevojka je uspjela glasno zaviknuti a zatim joj se cijelo tijelo počelo

tresti, udovi su se kočili, nije mogla govoriti, osjećala je kao da se guši te je izgubila svijest.

Njezina majka Maria začula je krik u kuhinji, razbila je staklo na vratima kupaonice, okrenula ključ i ušla. Ugledala je kćer ispruženu u kadi punoj vode kako teško diše. Pomicivši da nešto nije u redu s bojlerom, isključila ga je. Zatim je nastojala izvući Isabellu iz kade ponavljajući riječi: „Pina Suriano, pomozi!“ Osjetila je električno pražnjenje ali se uspjela odmaknuti unatrag. Potrčala je do električnog brojača koji nije imao osigurača. Budući da se on nalazio na visini od dva metra, prije nego što je prekinula dovod struje morala je pronaći štap. Isabella je pod djelovanjem struje bila zasigurno dulje od tri minute.

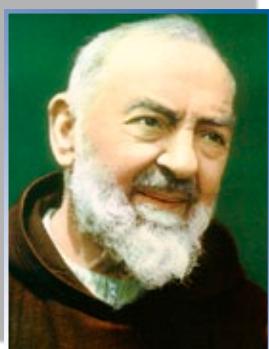
Vrativši se u kupaonicu majka nije zapažala na kćeri znakove života. Podignula je čep iz kade i zazivala: „Bože, pomozi mi!“ i „Isuse moj, daj mi snage da je izvučem iz kade!“ Uspjela ju je poleći na pod i tada je djevojka iznenada otvorila oči i ponovila nekoliko puta: „Majko moja, vidjela sam Gospodina! Pina Suriano, želim umrijeti radi onoga što sam

vidjela!" Kasnije je govorila da je bila vidjela na zidu kupaonice kao sjajno svjetlo i u njemu kao lice Gospodinovo. Htjela je krenuti k njemu a Gospodin kao da joj je rekao: „Ostani ondje, još nije tvoj čas.“

Isabella je odvedena u bolnicu, napravljene su sve potrebne pretrage te je podvrgnuta liječenju i njezi. S vremenom se toliko oporavila da nije bilo trajnih oštećenja na vitalnim organima.

Nakon dugotrajnog i detaljnog proučavanja slučaja na Kongresaciji za kauze svetih u Rimu, jedan je stručnjak zaključio: „Sve nasto dovodi do jedinog mogućeg zaključka. Tijelo u uvjetima maloga otpora, oko 500 oma, ako je izloženo izmjeničnoj električnoj struji napona 220 volti i frekvencije 50 herza, stvara jakost od oko 500 miliampera. Kada struja takve jakosti djeluje na spomenuto tijelo u razdoblju od preko tri minute, neizbjježno dovodi do smrti zbog kardiocirkulatornog kolapsa uzrokovanih tetanijom dišnih mišića, ventrikularnom fibrilacijom, možebitnom bulbarnom paralizom. Ono što začuđuje u ispitivanom slučaju jest izbjegnuta smrt pacijentice koja ne nalazi svoje znanstveno objašnjenje. Ta je struja, s obzirom na kvalitetu, kvantitetu i duljinu djelovanja, bila dovoljna da

◊ Sv. Pijo iz Pietrelcine

uzrokuje ozljede sa zasigurno smrtnim ishodom.“

Blažena Pina Suriano rodila se u Palermu na Siciliji 18. veljače 1915. Od djetinjstva je bila članica Katoličke akcije. Željela se posvetiti Bogu u redovničkom životu. Pokušala je ući u Družbu Kćeri sv. Ane, ali je ostala samo u postulaturi. Po savjetu oca Pija iz Pietrelcine prihvatile je mučeništvo neostvarenoga redovničkog zvanja. Prikazala je svoj život kao žrtvu za posvećenje svećenikâ.

Pina se prijavila na hodočašće za proglašenje svetom Marije Goretti, koje je održano 24. lipnja 1950., ali je preminula prije njega, na svetkovinu Uznesenja Gospodnjega, dana 19. svibnja 1950. De-

kret o čudesnom i znanstveno neobjasnjivom ozdravljenju djevojke Isabelle Mannone po njezinu zagovoru papa Ivana Pavla II. donio je 22. lipnja 2004. Neka nam i ovaj primjer čudesnog uslišanja bude poticaj da se u svim potrebama duše i tijela obraćamo svojim nebeskim zaštitnicima, osobito sluzi Božjem Aleksi Benigaru.

Detaljniji opis događaja s medicinskim terminima nalazi se u knjizi: S. Gaeta, *I miracoli dei bambini*, PIEMME, Casale Monferrato, 2006.

PUT DO KREPOSTI VJERE

Isus onima koji vjeruju daje velika obećanja: „Tko god vidi Sina i *vjeruje* u njega, ima život vječni, i ja će ga uskrisiti u posljednji dan“; „Tko *vjeruje* u mene, neće ožednjeti nikada“ (usp. Iv 6,35.40). Isus, dakle, predstavlja vjeru kao temelj života onima koji žele postići vječnost, koji ne žele biti duhovno gladni i žedni nego ispunjeni u Bogu.

Kad Aleksa Benigar u svojem udžbeniku duhovne teologije govori o krepostima koje trebaju resiti kršćanina, kao prvu od njih spominje upravo vjeru. O njoj govoriti na više načina, prikazuje ju s više strana kako bi se svatko osjetio privučenim od nje. Kaže da je ona *pristanak uma kojim čovjek, pod utjecajem prosvetljenja i nadahnuća Duha Svetoga, iskazuje poslušnost Bogu surađujući s njime*.

Prema toj definiciji, vjera je prije svega umno djelovanje. Vjerujemo umom, ali ne samo njime nego i osjećajima te, općenito, svim izričajima svojega života. Ako vjeru promatraamo kao umno djelovanje, vidimo da je ona zahtjevna te mnogi ne žele u nju dublje ulaziti nego ostaju na po-

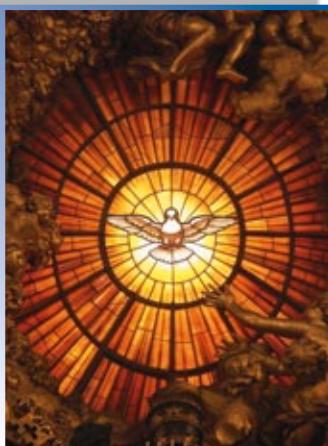
vršnosti. Do nje dolazimo molitvom, a nije lako redovito se i ustrajno moliti, potreban je napor da se usredotočimo na sveti tekst ili određenu molitvu i o tome razmišljamo. Misli pri tome bježe, moramo se prisiljavati da vratimo svoju misao na ono što molimo. Ništa što je vrijedno ne postiže se bez teškoća i napora, pa tako ni vjera.

Vjera je poseban dar Duha Svetoga koji nas prosvjetljuje i nadahnjuje. Potrebno je otvoriti dušu njegovu djelovanju kako bi nas on osposobio za vjeru, kako bi našu dušu učinio pristupačnom za djelovanje Božje milosti. Bez njegove pomoći sav bi naš trud bio uzaludan.

Vjera, koju smo prihvatali u srcu, čini da budemo poslušni Bogu. Vjerujemo Bogu

koji će nam darovati samo ono što je dobro, i zato se njemu potpuno predajemo. Bogu smo poslušni jer znademo da ćemo samo tako primiti dobro, te ćemo sada i u vječnosti biti blagoslovљeni i sretni.

Također, vjera nas potiče da surađujemo s Bogom u njenom širenju. Želimo da svi ljudi upoznaju Boga, da u njega povjeruju, da ga ljube i

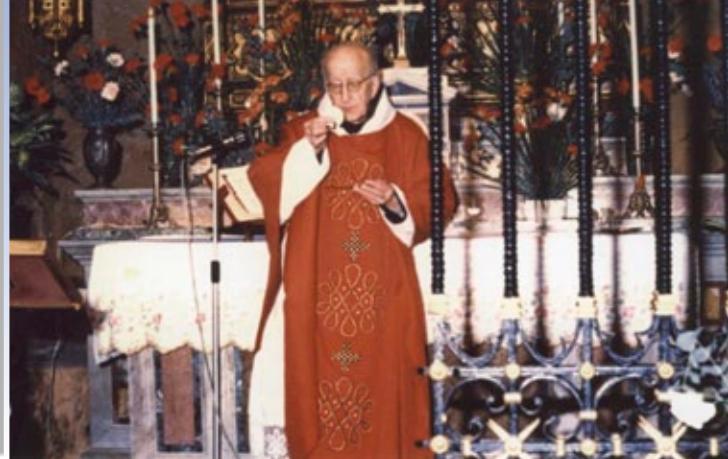
◊ Bazilika sv. Petra u Vatikanu,
Duh Sveti

da se tako njegovo Kraljevstvo širi.

Tako je sluga Božji shvaćao vjeru i o njoj pisao. Za njega to nije bila samo „teorija“ nego duboko shvaćanje njegove duše, takva ga je vjera istinski prožimala. Vjeru je razvijao ponajprije svojim umom. Bio je vrlo pažljiv na svaku riječ molitve ili svetoga teksta koji čita. Bio je pozoran na svaku riječ koju izgovara dok slavi svetu misu ili pjeva psalme časoslova. Svakodnevno je njegovao razmatranje tako što bi odbrao neku rečenicu iz Svetoga pisma ili neku istinu vjere, i zatim bi barem po pola sata razmišljao što ona znači, kako ju može primijeniti na sebe ili približiti drugim ljudima. Zacijselo mu nije uvijek bilo lako ostati sabranim i usredotočenim, ali se trudio, ponkad i mučio. Kad bi neku vjersku istinu prihvatio svojim umom, ona je bila prihvaćena i njegovim osjećajima, njegovim ponašanjem, čitavim njegovim životom.

Vjeru je shvaćao kao dar koji je primio od Boga, osobito preko svojih roditelja, i to bez svojih zasluga. Pazio je da zanemarivanjem vjere ne bi povrijedio Uzvišenog darovatelja, samoga Boga. Na njoj je zahvaljivao Bogu. I molio se da bi vjera u njemu bila što snažnijom i da bi donosila što veće plove. A budući da je bio velikodušan, želio je dar vjere prenositi i drugima.

◊ Aleksa Benigar služi svetu misu

Otišao je u daleku Kinu da bi ljude upoznao s Bogom i vjerskim istinama, da bi ih učio moliti i živjeti po Božjoj volji. Dvadeset i pet godina djelovao u njoj kao misionar sve dok ga komunistička vlast, kao i druge misionare, nije protjerala.

O. Alekса u svojem udžbeniku duhovne teologije donosi različite misli o vjeri koje je preuzeo od crkvenih otaca. Sv. Augustin je napisao: „Sada se radujemo vjerujući u ono što ćemo gledati; tada ćemo se radovati gledajući ono u što smo vjerovali.“ Naš Sluga Božji piše da nas vjera već sada uvodi u blaženo gledanje, ali se ono ne ostavaruje ljudskim snagama nego višnjim svjetlom božanske milosti. Zato se moramo moliti za dar vjere, koji uključuje i dar gledanja Boga, promatrana njegove slave. Kao plodove vjere, Alekса navodi: uzdizanje čovjeka tako da on postaje sličnim Bogu; pročišćenje čovječjeg srca; rasplamsavanje žara ljubavi; ona je izvor svetoga straha. Neka nas Sluga Božji zagovara da rastemo u vjeri.

USTRAJATI U VRŠENJU

**Propovijed fra Krunoslava Kocijana održana 7. studenog 2013.
u crkvi sv. Franje u Zagrebu**

„O Isuse, koga je ljubila u djetinjstvu nedužnost moja,
koga je ljubila vesela mladost moja,
neka te ljubi i muževna zrelost moja.
U tebi neka se raduje, ako je doživim, i starost moja,
neka mi tebe pokaže sretna smrt moja,
da u tebi uživa blažena vječnost moja.“

Draga braćo i sestre, ovako je jednostavno i duboko, iskreno i radošno molio sluga Božji. Nemoguće je riječima obuhvatiti sve njegove zasluge i vrline kao i bogatstvo njegovog duhovnog života i baštine. Njegovi će životopisci reći da je proživio tri života u tri različite zemlje: u Hrvatskoj, u Kini i u Italiji, kao i da ga je obilježilo trostruko djelovanje: prvo kao odgojitelja, profesora i teološkog pisca, zatim kao svećenika, osobito traženoga voditelja duhovnih vježbi, te, konačno, kao karizmatičnog ispovjednika. Možemo reći da ga od rođenja do 1928. prepoznajemo kao *Franju - fra Aleksu*, zatim je kroz dvadeset i pet godina znan kao *P'en-lin-ngan* a od 1954. do smrti u Rimu jednostavno kao *padre Alessio*.

Najbolje ćemo upoznati njegov lik i duhovni profil iz mnoštva pisama koje je pisao članovima obitelji i braći franjevcima od 1907. do smrti 1988. god. U njima on izražava svoje želje i nade, osobito želju da podne u misije. Ali, iznad svega stavlja vršenje volje Božje. Kaže: „U svemu ću gleda-

ti da vršim svetu volju Božju, a koja mi se očituje u naredbi mojih poglavara. Teško mi je, strašno mi je teško. P. Vendelin me bodri. Vršit ću jedino volju Božju. Nastojim se pred Bogom ponizivati i prikazati mu svoje stanje da on svojom milošću nadoknadi moju slabost te da se potaknem na pouzdanje u njega.“ Prepoznat će volju Božju i kad ga snađu zdravstvene poteškoće zbog naprezanja u studiju; i kad konačno stigne u žuđenu zemlju svojih misija i nastoji odgajanike poučava-

VOLJE BOŽJE

ti u svetoj teologiji; kad nastanu teška vremena za Crkvu u Kini koja se on ne libi nazvati „kalvarijskim trenucima“; kad krenu progoni i zatvaranja pa i ubijanja misionara; kad sa suzama u očima među posljednjima mora napustiti svoju dragu, drugu domovinu koju je toliko zavolio. No, i kasnije, kroz trideset i četiri godine koje je proveo u Vječnom gradu, on prepoznaće volju Božju u novim zaduženjima i odgovornostima ne zaboravljujući ipak nikad na Kinu i moleći za ustrajnost tamošnjih vjernika.

Što se tiče toga kineskoga razdoblja njegova života, ni tu se nije sve odigralo kako je prvotno želio fra Aleksa. Uspio je nakon ustrajnih molbi izmoliti od poglavara da podje u misije ali, nazaštlost, to je ostvareno tek djelomice: ne na prvoj liniji gdje je bio spremjan i život dati za Krista i evanđelje nego u pokrajinskom sjemeništu u Hankowu gdje je djelovao kao profesor teologije i odgojitelj biskupijskoga i franjevačkoga klera. Kako je izgledalo njegovo služenje Bogu u tom razdoblju, sam svjedoči u pismu majci:

„Ako se Bog brine za ljiljane poljske i ptičice, kako da se ne brije za svoje poslanike koji nose luč njegove objave, koji šire blagu vijest da je Bog postao čovjekom, umro

za čovjeka na križu da ga spasi. O, blage doista vijesti. O, sretne i velike službe naše. Veliko je naše poslanje. Sve oko nas još je u poganstvu. Da vam je vidjeti naše kršćane. Kada nas sretnu na ulici, pozdrave nas osmijehom i rijećima *Sen-fu-han-pu-han - Duhovni oče, kako si?* Pogani idu pak hladno mimo nas. Dobace nam možda koju riječ za porugu, npr. *Naj-kve-ke-once - Zapadnjački cacak.*“ Nakon završetka Drugoga svjetskog rata prilike su se u Kini, međutim, uvelike pogorsale za kršćane. Sestri Rozi tako piše:

„Sveta Crkva u ovoj ogromnoj Republici mnogo trpi, ide upravo križnim putem. Hoće li taj križni put biti dug ne znam, no ufamo se da će se Bog po zagovoru Majke Božje smilovati svi me puku i učiniti taj put kratkim kao što je bio Isusov. Sve kako Bog hoće. Naše crkve su u nekim biskupijama skoro sve okupirane i promijenjene u škole ili u kakva skladišta. Djelovanje misionara na mnogim je mjestima posve paralizirano. U noći se služi sveta misa bez crkvenih odijela, bez svijeta

itd. kao nekoć u katakombama.“ Progon Crkve u Kini kulminirao je protjerivanjem misionara iz Kine a među posljednjima odlazi fra Aleksi.

U travnju 1954. stiže u Rim gdje završava

svoje velebno djelo „Duhovno bogoslovље“ i potom je jedanaest godina duhovnik mlađih franjevaca poslijediplomaca. Na toj se službi zatim zahvalio zbog dobi 1966. god., ali time nije prestao njegov aktivni život na više područja. Bio je traženi i rado slušani voditelj duhovnih vježbi a koliko ih je održao svjedoče njegove riječi iz 1971.: „Držao sam dosada, koliko se sjećam, 58 tečajeva duhovnih vježbi u Italiji. Svaki tečaj traje osam dana, tri puta na dan treba održati nagovor. Držao sam tečajeve na različitim jezicima: latinskom, talijanskom, njemačkom, hrvatskom.“

Sveta kongregacija za proglašenje svetih davala mu je u više navrata službu cenzora spisâ slugu i službenica Božjih. Svaki puta bio je to niz spisa i knjiga koje treba proučiti i dati kratki sadržaj i vlastiti sud da li sadrže štогод protiv vjere i čudoređa. Posao je to bio velik i odgovoran. On je u pojedinim kauzama zahtijevao mjesec i mjesec rada, pa i cijelu godinu. Aleksini izvještaji sadržavali su na stotine strani-

ca koje su ostale u arhivu Kongregacije. To nam pokazuje da je kroz život ne samo rastao u vlastitom posvećenju i napredovao u Božjoj milosti, nego je promicao i svetost drugih osoba.

Osim njegove spisateljske, isповjedničke i propovjedničke djelatnosti, za divljenje i nasljedovanje ostaje nam njegovo strogo obdržavanje samostanskoga dnevnog reda i sudjelovanje na svim molitvenim časovima kad god ga nisu spriječile neke druge službe. Fra Alekса nije propuštao ni zajedničke rekreacije, rado se družio i opuštao u društvu s braćom. Uvijek je ostao čovjek reda i rada, vjeran rasporedu, dobrom korištenju vremena i trudu za dobro onih kojima pripada. Bio je radostan sin sv. Franje te je upravo okružen franjevačkom braćom u blagovaonici na Međunarodnom franjevačkom zavodu *Antonianum* na Sve svete navečer godine 1988. pozvan pred lice Stvoriteljevo.

Draga braćo i sestre, radosni smo i Bogu zahvalni što smo i ove godine mogli slaviti spomen sluge Božjega fra Alekse. Nemojmo se ni mi umoriti u traženju i vršenju Božje volje u svome životu. Neka i naš svakodnevni hod bude hod u vjeri i pouzdanju u Boga koji nas ljubi i traga za nama. Neka našu želju za nebom i zajedništvom s Bogom podržavaju druženje s Božjom riječju i sakramentalni život. Neka nas sluga Božji fra Alekса zagovara da ustrajemo u posvećivanju vlastitoga života i suočavanju Kristu otкупitelju i spasitelju. Amen.

SVECI I KRIŽ

Pitaj se, odakle su Božji sveci, napose mučenici, posebno oni koji su na križu dali svjedočanstvo Kristu, crpili jakost, energiju, snagu i ustrajnost u podnošenju tolikih boli kad su bili uhićeni, bačeni u tamnicu, razapinjani, i kad su ih snašle svakovrsne druge poteškoće? Odakle je sv. Petar crpio onu snagu koju je imao kad je zamolio da ga razapnu naglavce? Sjetio se Isusove muke.

Kako da protumačimo riječi sv. Andrije: „Zdravo križu dragocjeni, primi učenika onoga, Isusa Krista, koji je na tebi visio! O dobri križu, koji si primio ures i ljepotu uđova Gospodnjih. Uzmi me od ljudi i vrati me mojem Učitelju da me po tebi primi onaj koji me je po tebi otkupio.“

Odakle je sv. Franjo crpio odvažnost i snagu da ide stopama Kristovim, putem najstrože askeze? To nam tumači sv. Bonaventura: „Cjelokupno nastojanje čovjeka Božjega, kako ono javno tako i ono privatno, kretalo se oko križa Gospodinova“. S križem je sveti otac Franjo počeo svoj viteški život, nastavio ga je po zakonima križa, na križu ga je dovršio. Nije poznavao druge miline osim da razmišlja o Isusovu križu, nije propovijedao drugo osim Isusa raspetoga. Bio je redovnik križa. Stoga i nije ništa drugo učio svoje drugove. Sv. Bonaventura piše o njima: „Poučeni primjerom i riječju oca koji im je neprestano govorio o Kristovu križu, mjesto svetih knjiga su danju i noću neprestanim pogledima listali knjigu Kristova križa“

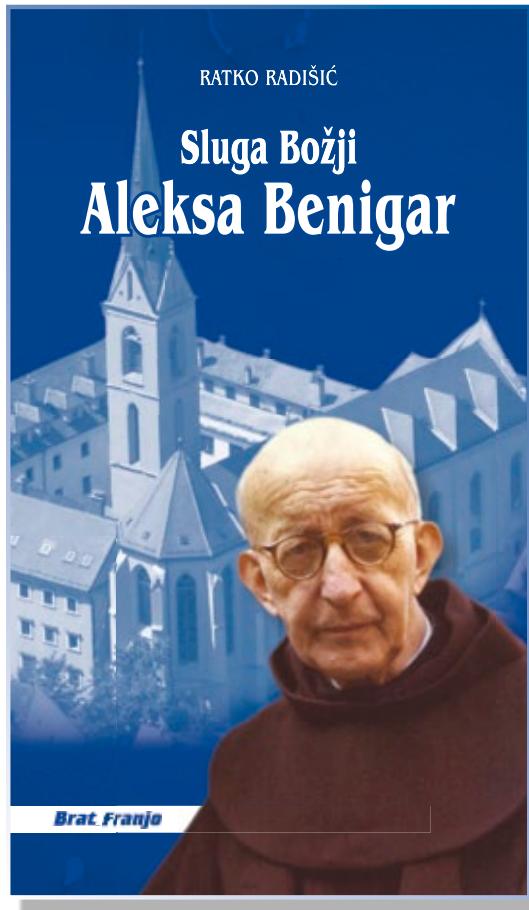
Franjevac koji dnevno razmatra, koji ljubi križ, ne hoda u tmini, nego u Božjem svjetlu. Nazivamo križem događaje, zbivanja, okolnosti, probleme, pitanja koja su u opreći s našim nastojanjem, željama, planovima i žudnjama.

Svaki križ koji nam se natovari na leđa ima dvostruki zadatak: pročišćuje nam nutrinu i izgrađuje ljubav, jer se ljubav razvija i na neki način hrani trpljenjem i protivštincima. Treba naučiti kako se nosi križ na krepstan način.

Aleksa Benigar

NOVA KNJIGA

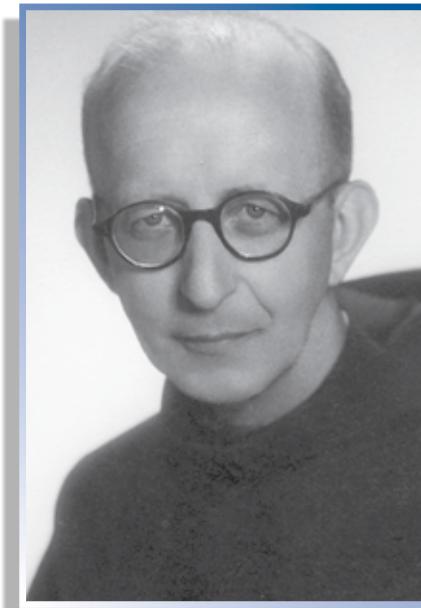

Knjigu možete naručiti
na adresi Vicepostulature

Molitva za beatifikaciju sluge Božjega Alekse Benigara

Bože, Oče naš!
Sluga tvoj Alekса Benigar
gorio je misijskim žarom
za proširenje tvojega kraljevstva
i bio je prosvjetljeni učitelj
duhovnog života.
Udostoj se proslaviti ga
sjajem svetosti.
A nama daj da slijedimo
poticaje tvojega Duha
te - po njegovim poukama,
primjeru i zagovoru -
svaki u svome pozivu
zauzeto radimo
za mir i dobro svih ljudi.
Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.

Tko po zagovoru Sluge Božjega
u duhovnim ili tjelesnim potrebama
zadobije koju milost,
neka javi na adresu:

Vicepostulatura sluge Božjega Alekse Benigara
HR -10 000 ZAGREB, Kaptol 9.
Tel. 00385 (1) 4814 172
ili 091 5842 747.

E-mail: postulatura-benigar@ofm.hr

NAKLADNIK:

Vicepostulatura sl. B. Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9

BROJ UREDILI:

Fra Ratko Radišić, vicepostulator
i Danijel Lončar

